U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **U. Ch.,** zast. Mgr. Radimem Struminským, advokátem, se sídlem Svornosti 2, Havířov – město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 10. 2011, č. j. 64 Az 23/2009 – 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce Mgr. Radimu Struminskému, advokátu, se sídlem Svornosti 2, Havířov – město, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 3. 2009, č. j. OAM-177/VL-18-08-2009, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na tvrzení žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 3. 2009 a v dalším průběhu řízení, že se jako student střední školy měl v Rusku dne 9. 5. 2002 účastnit vojenské přehlídky, kterou však zaspal a během níž byl spáchán teroristický čin. V této věci byl opakovaně vyslýchán policií a následně povolán k výkonu základní vojenské služby, opustil proto zemi a požádal o azyl v Polsku. Odtud po zamítnutí žádosti odešel dne 26. 5. 2003 do Česka a zde požádal o mezinárodní ochranu; tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2004, č. j. OAM-2516/VL-10-ZA08-2003; žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 3. 2005, č. j. 24 Az 289/2004 – 24, kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 6 Azs 327/2005

– 75. V případě návratu do země původu se žalobce obává uvěznění nebo vojenské služby, když podle sdělení rodičů, kteří se do Ruska vrátili, se na něj policie opakovaně dotazovala. V Česku žije s přítelkyní, se kterou v době řízení očekával narození dítěte. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by zakládala možnost udělit mu azyl či doplňkovou ochranu; jeho cílem je legalizovat svůj další pobyt na území České republiky; v této souvislosti žalovaný poukázal na právní úpravu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 6. 4. 2009, v níž navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že žalovaný porušil § 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Důvody, které v řízení uvedl, podle něj dostačují k udělení mezinárodní ochrany. Má obavy, že bude stíhán bezpečnostními složkami Ruska, protože odmítl bojovat proti muslimům z Čečenska. Poukázal na to, že s přítelkyní očekává v červnu 2009 narození dítěte.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 21. 10. 2011, č. j. 64 Az 23/2009 – 16, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud označil za prokázané, že před udělením žádosti o mezinárodní ochranu žalobce pobýval na území České republiky nelegálně a již dříve žádal o udělení mezinárodní ochrany, přičemž uváděl jiné důvody než v nyní probíhajícím řízení. O udělení mezinárodní ochrany požádal bezprostředně poté, co byl kontrolován Policií České republiky, a bylo mu zřejmé, že dojde k jeho správnímu vyhoštění, což se následně také rozhodnutím ze dne 28. 3. 2009 stalo. Ani tvrzení, že chce v Česku žít společně s přítelkyní, s níž v době řízení před správním orgánem očekával narození dítěte, nelze pokládat za azylově relevantní důvod. Ohledně námitky, že by byl v Rusku potrestán za nenastoupení vojenské služby, krajský soud konstatoval, že by v takovém případě bylo postupováno podle platných zákonů Ruské federace a nehrozí mu tedy žádné nebezpečí ve smyslu § 14a zákona o azylu. Krajský soud rovněž neshledal, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 5. 12. 2011, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby mu byl ustanoven zástupce pro řízení o kasační stížnosti a kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Namítal, že se krajský soud řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, a proto nesprávně posoudil otázku naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Nezohlednil, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový strav věci a neopatřil potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Krajský soud k námitce stěžovatele rovněž nezkoumal, zda je Ruská federace bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o azylu a nevypořádal se s naplněním definičních prvků pronásledování podle § 2 téhož zákona. Co do skutkového stavu stěžovatel odkázal na svá tvrzení v předcházejícím řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 1. 2. 2012 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Vyjádřil své přesvědčení, že

napadené rozhodnutí, jakož i napadený rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2012 – 39, ustanovil zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Radima Struminského, advokáta.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., podle něhož *„jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* Pokud by tomu tak nebylo, tedy pokud by kasační stížnost stěžovatele ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahovala vlastní zájmy stěžovatele, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Přijatelnost kasační stížnosti je přitom třeba odlišovat od její přípustnosti (resp. absence některého z důvodů nepřípustnosti), která je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) či absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), jakož i důvodnosti kasační stížnosti jako otázky věcného posouzení stěžovatelem uváděných kasačních důvodů (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Institut přijatelnosti kasační stížnosti je snahou o rovnováhu mezi dvěma zájmy: zájmem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení objektivního práva. Pokud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele jako atribut její přijatelnosti, přičemž teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, posoudí Nejvyšší správní soud její důvodnost.

Po přezkoumání přijatelnosti kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud úvodem ohledně návrhu stěžovatele, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, poukazuje na ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, které stanoví, že podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany má ze zákona odkladný účinek. O tomto návrhu stěžovatele proto zdejší soud zvlášť nerozhodoval.

Nejprve je třeba připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana jeho veřejných subjektivních práv již jednou poskytnuta, a to individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu a v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany; je podmíněn výše specifikovaným přesahem vlastních zájmů stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ představuje tzv. neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb., s účinností od 13. 10. 2005. Výklad tohoto pojmu včetně demonstrativního výčtu typických kritérií nepřijatelnosti byl proveden usnesením

Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikováno pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), v němž zdejší soud vymezil, že *přesahem „vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.* Jinými slovy, přichází-li stěžovatel toliko s námitkami, k nimž se Nejvyšší správní soud již vyslovil ve své dřívější judikatuře, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl závěr totožný s již dříve provedeným posouzením.

V témže usnesení Nejvyšší správní soud vymezil, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Ze spisové dokumentace se podává, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 3. 2009. V řízení uvedl, že se jako student střední školy měl v Rusku dne 9. 5. 2002 účastnit vojenské přehlídky, kterou však zaspal a během níž byl spáchán teroristický čin. V této věci byl opakovaně vyslýchán policií a následně povolán k výkonu základní vojenské služby, opustil proto zemi a požádal o azyl v Polsku. Odtud po zamítnutí žádosti odešel do Česka a zde požádal o mezinárodní ochranu. Ze spisové dokumentace se podává, že tato první žádost byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2004, č. j. OAM-2516/VL-10-ZA08-2003; žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 3. 2005, č. j. 24 Az 289/2004 – 24, kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením

Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 6 Azs 327/2005 – 75. V případě návratu se stěžovatel obává uvěznění nebo vojenské služby, když podle sdělení rodičů, kteří se do Ruska vrátili, se na něj policie opakovaně dotazovala. V Česku žije s přítelkyní, se kterou v době řízení očekával narození dítěte.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by mu měl být udělen azyl či doplňková ochrana, a pouze odkázal na svá tvrzení v řízení před žalovaným, v němž se vyjádřil, že se v případě návratu do země původu obává uvěznění nebo vojenské služby, když podle sdělení rodičů, kteří se do Ruska vrátili, se na něj policie opakovaně dotazovala. Takto vyjádřené důvody nelze než označit za zcela obecné a nekonkrétní. V této souvislosti je třeba poukázat na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS, v němž zdejší soud vyložil, že *„správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené.“* (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 – 42). Zmínit lze rovněž závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 – 63, podle nichž *„je to právě stěžovatel, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o jeho žádosti o udělení azylu tím, že pravdivě vylíčí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a jen na stěžovateli je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody stěžovatelem uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, stěžovatelem nesdělené, zvláště když správní orgán dal stěžovateli dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu stěžovatelem podané žádosti o udělení azylu.“*

Pokud stěžovatel v řízení před žalovaným uvedl, že žádá o azyl také z důvodu legalizace svého pobytu v České republice, pak jej žalovaný správně odkázal na příslušné instituty zákona o pobytu cizinců. Jak totiž Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 – 47, *„poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“* Stejně tak se nelze ztotožnit s argumentací stěžovatele, že udělením mezinárodní ochrany by rád dosáhl toho, že bude moci zůstat v Česku a žít zde s přítelkyní, se kterou v době řízení před žalovaným očekával narození dítěte, když tato skutečnost sama o sobě nemůže postačovat k udělení mezinárodní ochrany. Pokud stěžovatel touto argumentací míří na lepší životní podmínky v České republice oproti Rusku, pak ani taková námitka nemůže být uznána důvodnou, neboť stěžovatel zde namítá potíže výhradně ekonomického charakteru. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„nespokojenost s ekonomickou situací žadatele o mezinárodní ochranu, že ve vlasti neměl dostatek finančních prostředků, nemohl sehnat práci, subjektivní pocit nespokojenosti se státním režimem, byť reálně podložený s hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením.“* V rozsudku ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 – 79, Nejvyšší správní soud vyložil, že *„obavy stěžovatele, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, že bude*

pronásledovaný pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu.“

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s další námitkou stěžovatele, podle níž se krajský soud řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, a nezohlednil, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový strav věci a neopatřil potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Zdejší soud shledal odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného zcela srozumitelná a úplná, přičemž stěžovatel v kasační stížnosti ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které v řízení uváděl a se kterými se žalovaný či krajský soud podle jeho názoru nevypořádali. Není rovněž zřejmé, jaké další podklady pro vydání rozhodnutí měl žalovaný podle názoru stěžovatele opatřit, když stěžovatel v průběhu řízení žádné doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí nenavrhoval. Nejvyššímu správnímu soudu stejně tak není jasné, co stěžovatel sleduje námitkou, že krajský soud nezkoumal, zda je Ruská federace bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o azylu, když jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalovaným zamítnuta z důvodu podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, podle něhož *„žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a,“* nikoliv podle písm. d) téhož ustanovení, tedy proto, že žadatel *„přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“* Posouzení otázky, zda je Ruská federace bezpečnou zemí původu, tedy vůbec nebylo předmětem přezkumu v projednávané věci. Nedůvodná je pak i námitka, že se krajský soud nevypořádal s otázkou naplnění definičních prvků pronásledování podle § 2 zákona o azylu, když krajský soud posouzení této otázky věnoval značnou pozornost a odůvodnění napadeného rozsudku je i v tomto směru srozumitelné, úplné a přesvědčivé.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky stěžovatele v kasační stížnosti uvedené a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatoval, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a podle § 104a s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. Současně zdejší soud dodává, že pokud má stěžovatel i nadále zájem o pobyt na území České republiky, je třeba, aby se orientoval na příslušné instituty zákona o pobytu cizinců, jejichž využití je v jeho případě namístě, na rozdíl od právní úpravy zákona o azylu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti byl ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2012 – 39, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Z tohoto důvodu mu

Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava zastoupení – ve výši 2100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 7 položkou 5. a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupci stěžovatele celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 2400 Kč. Jelikož zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 2400 Kč, tj. 480 Kč. Zástupci stěžovatele bude tedy vyplacena celková částka ve výši 2880 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu